

A hosszú és régi szöveget olvasgatva nagyon is mai gondolataim támadtak: saját magamra ismertem (no, meg persze másokra is):

„Hogy ismerheti így az Írásokat, amikor nem is tanulta?” „Hogy mondhat véleményt – nem is szakember?!” „Hogy jön hozzá...?!” Milyen könnyen belecsúszunk abba, hogy a vélt ismeretünk alapján ítéljük meg a másik tudását! (Pedig nem is biztos, hogy jól, hogy eléggé ismerjük.) És milyen könnyen fogalmazódik meg a kétkedés, vagy akár a leszólás, a tiltás, az elhallgattatás! Pedig vélekedni igenis szabad, sőt: kell. Az a kisgyerek, akire mindig rászólnak: „te csak hallgass, te még nem tudod...” – bizony hallgatni fog később felnőttként is; legfeljebb cinikus megjegyzéseket tesz. Tanulni kell megfogalmazni, kimondani a gondolatainkat: akár kételkedők körében, akár fölényeskedők között, akár kisebbségi véleményt képviselve is. Gyakorolni kell a gondolatok cseréjét, ütköztetését, hogy a gondolatok ütközzenek, s ne az emberek!

Jézus komoly öntudattal válaszol; nem védekezik, nem magyarázkodik: nem magát állítja előtérbe. „Tanításom nem tőlem való ...” Ő „csak” a közvetítő. „Aki készen van rá, hogy teljesítse akaratát, meggyőződhet róla, vajon Istentől való-e ez a tanítás...” Arra mutat rá, hogy akiben a jó, az isteni lelkület van, az rezonálni fog a jóra, az istenire, bárki mondja is. Az „adó” és a „vevő” ilyenkor egymásra van hangolva. Szerencsére erről is lehet élményünk: egy-egy lélektől lélekig érő beszélgetés, egy-egy „hókon csapó” vagy szíven találó mondat, gondolat. Az Isten és a bennünk lévő isteni örül ilyenkor, és ez bizony meg tudja dobogtatni a szívünket. Hála érte! És hála a közvetítő testvérekért.

És aztán ott a zárómondat: „Ne látszatra ítéljete, hanem igazságosan!” Hát még erre is figyelmeztetni kell?! Saját magunk számára persze követeljük a legalább igazságos (de méginkább: a jóindulatú) ítéletet, véleményt. De másokról vélekedve, ítéletet gondolva vagy kimondva, mennyire vagyunk igazságosak: körültekintőek, mérlegelők, odafigyelők? És akkor még nem nagyvonalúságról, netán megbocsátásról, elnézésről van szó – „csak” igazságosságról.

Istenem, segíts odafigyelően, Rád-hangoltan beszélgetni, véleményt formálni, véleményt mondani!

Schanda Beáta, Budapest